

μένη τακτική ἐκ μέρους αὐτῶν τούτων τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τοὺς κάτωθι κυρίως λόγους :

Αἱ ἀνωνόμου ἐταιρικῆς μορφῆς οἰκονομικαὶ μονάδες ἀποτελοῦν σήμερον οὐσίᾳ ἀτομικὰς ἢ ἡμιτομικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰδικώτερον οἰκογενειακάς, συγκεντροῦντων ἐνὸς ἢ συγγενῶν ἀτόμων τὸ μέγιστον μέρος τοῦ κεφαλαίου (πέραν τοῦ 51 %).

Οὕτω ἐν ἄτομον ἢ ὁμάς περιορισμένου ἀριθμοῦ ἀτόμων συγκεντρῶνουν μονίμως τὴν ὅλην διοίκησιν καὶ διεύθυνσιν τῆς μονάδος, δεδομένου ὅτι, βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας εἰς τὰς κεφαλαιακὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν οὐχὶ ἀτόμων ἀλλὰ ἀριθμοῦ μετοχῶν ἀπεριορίστως.

Οἱ κατ' οὐσίαν αὐτοὶ διοικοῦντες, ἀμειβόμενοι ὑπὸ μορφῆν ποσοτῶν διευθυνόντων καὶ διοικητικῶν συμβούλων, διευθυντῶν κ.λ.π. δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀπόληψιν μερίσματος ἀλλὰ διὰ τὴν δημιουργίαν ἀποθεματικῶν καὶ ποικίλων προβλέψεων μὲ σκοπὸν τὴν ἐπαύξεισιν τῶν μέσων δράσεως τῆς μονάδος.

Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις τὸ διανεμόμενον μέρισμα ἀνέρχεται μόλις εἰς τὸ κατώτατον ὑποχρεωτικὸν ἐκ τοῦ Νόμου ὅριον ἧτοι 6 % ἐπὶ τοῦ καταβεβλημένου κεφαλαίου (ἄρθρον 45 Νόμου 2190/1920 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. Δ. 4237/1962).

Ἐξεταζόμενον τὸ θέμα μονομερῶς ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς «οἰκονομικῆς τῶν ἐπιχειρήσεων» ἢ ἀποθεματικοποίησις τῶν κερδῶν ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως ἄριστον μέσον ἐπεκτάσεως καὶ ἐπαύξεσεως τῶν μέσων δράσεως αὐτῶν καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τοῦ κεφαλαίου διὰ τῆς συλλήψεως καὶ ἀναγκαστικῆς, οὕτως εἰπεῖν, κεφαλαιοποιήσεως τοῦ εἰσοδήματος εἰς τὴν πηγὴν, πλὴν ὅμως ἀποθαρρύνεται ὁ μετριοπαθὴς ἀπο-

ταμιευτῆς, ὁ ὁποῖος ἀποταμιεῦει καὶ ἐπενδύει πρὸς διττὸν σκοπὸν, τὴν διατήρησιν τοῦ κεφαλαίου τοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ τὴν πρόσκτησιν εἰσοδήματος ἀφ' ἑτέρου, ἐξ οὗ μέρος μόνον θ' ἀποταμιεύσῃ περαιτέρω, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ καταναλώσῃ πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐπιπέδου συντηρήσεώς του.

Εἰς τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μέγα ποσοστὸν ἡ ἀπροθυμία τῶν ἀποταμιευτῶν πρὸς ἐπενδύσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας συμμετοχῆς εἰς τὸ κύκλωμα τῆς παραγωγικῆς διαδικασίας.

Ἀποτέλεσμα τῆς μειωμένης ἀποδόσεως τῶν μετοχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν εἰς πρῶτον βαθμὸν παραγωγικὴν ἐπένδυσιν, εἶναι ὅτι ἡ λαϊκὴ ἀποταμίευσις ἐκδηλοῦται ὑπὸ μορφὴν ἄγονου, στρεφομένη εἰς μὴ παραγωγικὰς ἐπενδύσεις π.χ. οἰκοδομὰς, συνιστώσας τὸ ἀδρᾶνές κεφάλαιον. Καὶ δὲν εἶναι μικρὸν τὸ ποσοστὸν τῆς ἰδιωτικῆς ἀποταμιεύσεως ποῦ ἀδρανοποιεῖται. Κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν πλέον τοῦ 60 % τῆς ἰδιωτικῆς ἀποταμιεύσεως ἐστράφη πρὸς οἰκοδομὰς. Ἐκ τοῦ ὑπολοίπου μέρος μὲν παραμένει εἰς χεῖρας τῶν ἀποταμιευτῶν ὡς χρηματικὸν ἀπόθεμα, μέρος δὲ διοχετεύεται μέσῳ τῶν ταμιευτηρίων.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἀποτελεῖ ἀντικείμενον συγχρόνου μελέτης ἐν ὅψει τῆς μεταβατικῆς περιόδου ποῦ διέρχεται ἡ οἰκονομία μας, ἡ βελτίωσις τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἀμέσως ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν ἐπενδύσεων καὶ ἐμμέσως ἐκ τῶν δημοσίων τοιούτων. Ἀπαιτεῖται λήψις μέτρων πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ προσέλκυσιν αὐτῆς εἰς τὴν ἄμεσον παραγωγὴν. Ἡ σημερινή, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὑποχρέωσις πρὸς διάθεσιν 6 % τῶν καθαρῶν κερδῶν ὡς μερίσματος, εἶναι μικρὰ σμικρυνομένη ἔτι περαιτέρω διὰ τοῦ ἀναλαμβανομένου κινδύνου καὶ τῆς φορολογικῆς ἐπι-